No. 7.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 17 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

ROME, den 2. Januarij. [illegible] is alhier een justiemoord uit den tijd van [illegible] aan het licht gekomen. In het jaar 1844 namelijk, werd te Ravenna een brigadier der gendarmen doodgeschoten, op het oogenblik dat hij den schouwburg zou binnentreden. Er werden wegens deze daad een aantal personen op vermoeden in hechtenis genomen en voor eene militaire commissie teregt gesteld, welke twee jonge lieden ter dood veroordeelde en dit vonnis ook het voltrekken. Nu overleed voor eenige weken te Ravenna een schoenmaker, die, kort voor zijn dood, door zijn geweten gepijnigd, bekend heeft, de moordenaar van gezegden brigadier te zijn. De overste *Freddi*, die nu wegens de reactionaire zamenzwering te Rome gevangen zit, was toenmaals president van deze militaire commissie.

— Brieven uit Milaan van den 4. dezer deelen de tijding mede, dat aldaar in den avond van den 3. op den 4. een bloedig gevecht tusschen de inwoners en de oostenrijksche militairen heeft plaats gehad. Talrijke troepen volks hadden achtervolgens onderscheiden posten ontwapend en waren daarop naar de kaserne getrokken, waar van weerszijde hevig op elkander is geschoten; het aantal dooden en gewonden moet zeer groot zijn. Bij het vertrek van de post was de uitslag van het gevecht nog niet bekend. De aanleiding tot hetzelve komt hierop neder:

Den 2. dezer hadden eenige zamenscholingen plaats gehad die zich in den avond van den 3. herhaalden. Er was aan de agenten van policie en aan eenige detachementen van de linietroepen bevel gegeven, om ze uiteen te drijven, aan welk bevel onmiddelijk op eene ruwe wijze werd voldaan. De podesta (burgemeester), de graaf *Casati*, bespeurde bij die gelegenheid, dat eene der patrouilles sommige vreedzame burgers mishandelde en verzette zich daartegen, terwijl hij den aanvoerder van deze soldaten gelastte hem naar het bureau van politie te volgen. Toen kwam de menigte op het denkbeeld, dat de podesta was in hechtenis genomen, en zulks gaf aanleiding tot de bovengemelde bloedige tooneelen. Men zegt dat het volk met eene ongehoorde hardnekkigheid gevochten heeft.

ENGELAND.

LONDEN, den 10. Januarij. Sedert den handelcrisis zijn einde schijnt te naderen houdt Ierland de geheele aandacht bezig. Terwijl de regering naar afdoende maatregelen zoekt, slaat men den weg van gestrengheid in. De bill van repressie is afgekondigd. De ter dood veroordeelingen volgen elkander op.

— Een dagblad van New-York van den vermoedelijken afloop van den Mexicaanschen oorlog sprekende, eindigt zijne redenering met de volgende grootspraak:

«Zoo is dan binnen 18 maanden de overwinning van eene uitgestrekte republiek voltooid, waar wij aan de wereld het schouwspel van groote daden hebben geleverd: van daden, *welke zelfs, die van Napoleon in Italie overtreffen*; want het leger van Italie telde slechts één *Napoleon*, *terwyl onze armee uit Napoleons bestaat.*"

FRANKRIJK.

— Uit Toulon wordt geschreven, dat *Abd-el-Kader* de bevelen uit Parijs wacht, met al de onderwerping, eigen aan den aard van den Muselman. Hij leeft stil en gerust te midden der zijnen; terwijl men alles heeft aangewend, om hem zijn verblijf zoo aangenaam mogelijk te maken.

— Diefstal door middel van Chloroforme. Reeds sedert eenigen tijd lezen wij in de Fransche bladen van verschillende diefstallen door middel van het chloroforme begaan, als ware het, dat men zich haastte van elke nuttige uitvinding aan te toonen, hoe men dezelve ook ten kwade kan toepassen. Een dergelijk verhaal vinden wij thans ook in de *Indépendant de la Moselle*, hetwelk wij zakelijk hier volgen laten.

Voor eenigen tijd vertoonden zich twee personen bij een herbergier van het dorp Mardigny en bestelden hem een diner voor vier personen. Dit diner moest zeer keurig [illegible] eene weelde, tot nog toe in het dorp Mardigny onbekend; de herbergier haastte zich dan ook, aan het verlangen zijner gasten te voldoen.

Deze echter begonnen weldra menigvuldige blijken van ongeduld aan den dag te leggen, en zich luide te beklagen over het lange uitblijven der twee andere genoodigden, die van Pont-à-Mousson verwacht werden. Eindelijk dat ongeduld niet langer kunnende verkroppen, wendden zij zich tot den herbergier met den voorslag, dat hij zich naar Pont à Mousson zou begeven, ten einde de twee nalatige achterblijvers op te sporen en met zich te voeren; eene som van 5 francs zal hem als belooning daarvoor worden ter hand gesteld. De herbergier aarzelt geen oogenblik dit aanbod aan te nemen, en begeeft zich, na aan zijne vrouw de laatste bevelen te hebben medegedeeld, welgemoed op weg.

Deze aldus vertrokken zijnde, bleef nog slechts de vrouw en een klein meisje, haar kind, in huis over. Alstoen haalt een der reizigers een medaillon te voorschijn, waarop de Heilige Maagd was afgebeeld, en reikt het de vrouw ter bezigtiging over. Deze medaillon, die in eenig kunstig verborgen kastje chloroforme bevatte, verspreidde eene geur, die de vrouw van den huize heerlijk voorkwam, en die zij eenige seconden lang met graagte opsnoof. Daarna reikte zij de heilige beeldtenis aan hare dochter over, die zich evenzeer door de verraderlijke uitwasemingen liet verschalken en zo met graagte opsnoof. Moeder en kind vervielen echter, zoo als te denken was, weldra in eenen ontrustenden staat van slaperigheid onder den invloed dezer uitwazemingen, zonder echter het bewustzijn te verliezen voor hetgeen rondom haar voorviel.

Het volgende namelijk zagen zij plaats hebben, zonder er zich eenigzins tegen te kunnen verzetten. De twee onbekenden, na de slaapsters op den grond te hebben nedergelegd, daar zij zich niet dan moeijelijk op hunne stoelen konden houden en gevaar liepen er af te vallen, onderzochten hare zakken en haalden er een bos sleutels uit, waarmede zij de meubelen opensloten, in een van welke zij eene som van 335 francs vonden. Nadat zij zich van deze som hadden meester gemaakt, benevens van al de overige zaken, welke hen bruikbaar voorkwamen, verdwenen zij.

Tegenover dergelijke feiten zullen de overheden het voorzeker noodzakelijk achten, als voorloopige en noodzakelijke maatregel vast te stellen, dat de chloroforme, die in onze apotheken vrijelijk verkocht wordt, worde opgenomen in de rei van vergiftige zelfstandigheden en er alzoo de vrije verkoop van worde verboden.

— Laatstleden woensdag tegen twee of drie uren in den namiddag schoot plotseling eene groote wolf uit de aan de kroon toebehoorende bosschen te Vitry-aux Loges, en wondde een vijftal personen, waarvan zich thans twee in 't hospitaal te Orleans bevinden. Het woedende dier stortte zich daarop op de kudde van den heer *Legendre* en zijne dochter, welke in de nabuurschap weidde. Gelukkig werd de kudde door de eigenaars bewaakt, die moedig den wolf in den weg traden; terwijl de dochter het dier een slag met een kouppei in de lenden toebragt, stak de heer *Legendre* het met een hooivork de oogen uit. Eerst na eene verschrikkelijke worsteling werd het beest gedood en naar de maire van Vitry vervoerd, die de verzending van den gedooden wolf naar de prefecture bevolen heeft.

Er zal eene algemeene jagt in de bosschen plaats hebben ten einde dezelve van deze bloedgierige bewoners te verlossen.

— Uit Montfaucon, bij Varennes en Argone wordt het volgende geschreven: De heer *J.*, deurwaarder, was dezer dagen met eene vrij aanzienlijke som gelds bij zich, des avonds laat, nabij Cunnel op weg, om zich huiswaarts te begeven, toen hem iemand in den weg trad, gewapend met een stok, hem verzoekende zijn geld af te leggen. De deurwaarder weigerde, en toen de aanvaller meer op hem aandrong schoot hij de pistool af, die hij bij zich had en velde den onbekende neder. Te Cunnel aangekomen gaf hij aan de justitie verslag van het voorgevallene en bij het nu [illegible] gehouden onderzoek bleek het, dat de aanvaller een vriend was van den deurwaarder, die, uit de grap dezen schrik willende aanjagen, op die wijze het slagtoffer van zijne kwalijk geplaatste scherts geworden is.

— Er zijn menschen, wier bestaan waarlijk verwonderlijk is. Te Gien reed dezer dagen eene bende koorddansers rond, onder welke zich eene hoog zwangere vrouw bevond. Honger doet zooveel uitrigten! Deze ongelukkige gaf den 31. December te Briare eene vertooning, en op nieuwjaarsdag baarde zij in eenen overdekten wagen, staande voor eene geringe herberg, drie kinderen, welke maar veertig uren geleefd hebben. Men oordeele over de verlegenheid der moeder. Om de begravenis in eens te kunnen verrigten, wachtte men den dood van den langstlevende af; en intusschen lagen daar twee lijkjes op eenen stoel, welke door een klein meisje voor poppen werden genomen! Eindelijk was de begrafenis nog niet gedaan, toen de bende reeds de stad verliet, en de kraamvrouw vertrok mede. Wat leven! wat zeden!

BELGIE.

— Uit eene gemeente van het arrondissement Namen schrijft men het volgende: In deze geldeeuw, in welke alles wat winst is, wettig schijnt, ontmoet men met genoegen een dier eerlijke wezens, gelijk welke wij hier ten voorbeelde aanvoeren. De pachter van eenen edelen graaf was hem zijne klagten komen brengen, dat bij eene zijner jagtpartijen een korenveld door de paarden vertrapt en beschadigd was. — Het is wel zeide de graaf, laat de schade schatten, ik zal het bedrag betalen. Maar de pachter antwoordde, dat de rekening reeds gemaakt was en 500 frs. bedroeg, waarop de graaf dadelijk betaalde. Sedert lang dacht hij er niet meer aan, toen op een morgen, gedurende de lente de boer wederkwam. Het vertrapte koren was weder opgeschoten, zooverre dat het niet schooner staan kon, en de brave landman bragt de 500 frs. terug. Ha! riep de verwonderde graaf, de reden van het onverwacht bezoek des eerlijken landmans vernemende, zie daar een trek, die mij behaagt, zoo moest het altoos gaan bij de betrekkingen tusschen de menschen. Vervolgens eenige inlichtingen omtrent des pachters huisgezin genomen hebbende, nam de graaf eene pen, schreef een *bon* van duizend franks, betaalbaar bij zijnen rentmeester, en het papier den landman overhandigende, zeide hij hem: «Bewaar dit briefje, en geef het aan uwen zoon, wanneer hij meerderjarig zal wezen, en vertel hem vooral bij welke gelegenheid hij dit klein kapitaal gekregen heeft."

— De correctionele regtbank van Tongeren heeft onlangs eene tamelijke vreemde zaak te vonnissen gehad. Den 28. April jl. werd eene zwangere dochter van Nederheim ziek. Een doctor schreef haar eene aderlating voor, welke door *zyn knecht* gedaan werd, en eenige uren daarna overleed de zieke aan eene hersen-ontsteking. De desservitor der parochie was tevens ontboden, om het meisje te beregten, en *eenige minuten na haar overlyden*, ging hij op haar de keizerssnede verrigten, door middel van een *keukenmes*, en verloste haar van een kind, hetwelk nog lang genoeg leefde, om gedoopt te kunnen worden. Deze daadzaak de justitie ter ooren gekomen zijnde, werden de knecht en de geestelijke vervolgd. De eerste is voor de correctionele regtbank verzonden, wegens onwettige uitoefening der geneeskunst: maar de priester is van de vervolging ontslagen, op grond dat de keizerssnede *kort na het overlyden* bewerkt, door iemand die de geneeskunst niet uitoefent, zelfs geen misdrijf kan heeten.

Een Handwerkers-Huisgezin in Engeland.

(Vervolg en slot van onze vorige)

– Ik ben huiverig en koud, zeide de moeder, het is ook een koude dag. Warner, doe het venster digt; ik zie regendroppelen tegen de glazen vallen. – Zoudt gij denken dat onze huisbaas beneden ons wat steenkolen zou willen leenen?"

– Wij hebben dit reeds zoo dikwijls geleend."

– Ik wenschte dat er geen stuk steenkool in het gansche land was; dan zouden de machines noodeloos zijn, en wij zouden ons onderhoud kunnen vinden"

– Het ware te wenschen, hernam Warner.

– Denkt gij niet, Warner, dat gij dit stuk linnen aan een ander zoudt kunnen verkoopen? Later kunt gij dat geld wel terug geven, dat Barber u vooruitbetaald heeft.

– Neen, zeide haar man, ik ga regt door zee.

– Zult gij dan uwe kinderen van honger laten sterven, als gij zoo in eens vijf of zes schellingen kondt bijeen hebben. Maar gij zijt altijd zoo geweest. Waarom niet aan de machines blijven werken, zoo als zooveel anderen? Thans zoudt gij er aan gewoond zijn.

– Er zou reeds eene vrouw of een kind voor mij in de plaats zijn, en wij zouden het er dan niet beter bij hebben.

– En dan uw vriend Walter Gérard, die toch niet meer was dan gij, wint die niet twee pond sterling per week? Gij hebt het mij zelfs gezegd.

– Walter Gérard is een buitengewoon mensch; als hij gewild had, had hij reeds zelf baas kunnen wezen.

– En waarom heeft hij het dan niet gewild?

– Hij heeft het geluk niet, vrouw en kinderen te hebben.

Op dit oogenblik werd het kleine kind schreijende wakker.

– Ach! die arme kleine! zeide de moeder. Onnoozel wicht! lieve Amelia! ik heb niets voor haar dan een droog stuk brood, geef hem dat, doop het in wat water, en laat er hem op zuigen; hij zal dan niet schreijen misschien; want ik kan mijn kind niet van honger hooren schreijen.

– Tegen twaalf ure zal ik gedaan hebben, zeide Warner, en dan zal ik zien dat ik wat voor ons te eten krijg.

– Het is nog maar tien uren en Barber houdt u altijd zoo lang op. Ik mag dien man niet lijden. Ik ben zeker dat hij u geen geld vooruit zal geven, omdat gij Zaturdag avond het werk niet geleverd hebt. Als ik in uwe plaats was zou ik liever het een of ander stuk bij een uitdrager gaan verkoopen

– Ik ben altijd regt door zee gegaan, zeide Warner.

– Dat heeft u ook al ver doen komen, het is nog al om u op te beroemen.

– Hoe beeft mijn arme Amelia zoo! De zon beschijnt ons ook nooit eens: het is in een woord eene akelige woning.

– Gij zult u daarover niet lang meer beklagen, want ik kan de huishuur niet meer betalen; het verwondert mij dat men ze nog niet heeft gevraagd.

– En, waar zullen wij dan heengaan?

– Daar waar de zon nooit meer zal schijnen, hernam de man met bittere scherts, in een of ander hol.

– Ach, had ik nooit het daglicht aanschouwd! riep de vrouw uit. Eertijds was ik zoo gelukkig, en wij hebben ons toch niets te verwijten. Nimmer, Warner, zal ik kunnen begrijpen waarom gij niet even als Walter Gerard, twee pond sterling per week kunt verdienen.

– Bah! dit was al wat Warner liet hooren.

– Gij zegt dat hij geen kinderen heeft, hij heeft toch eene dochter.

– Ja, maar die is niet tot zijn last. De zuster van M. Trafford, de kloostervoogdes, heeft haar bij den dood harer moeder tot zich genomen en haar opgevoed

– Zij is dus eene geestelijke dochter of eene non?

– Nog niet, maar het zal er wel van komen.

– Wel ik zou liever dood zijn dan mijne dochter in een klooster te doen

Op dit oogenblik klopt men zachtjes aan de deur. Warner verliet zijn getouw en deed open.

– Woont hier Philippus Warner, sprak eene heldere en zacht klinkende stem.

– Die ben ik, hernam de wever.

– Ik kom van wege Walter Gerard. Uw brief heeft hij eerst gisteren avond ontvangen, want de werkster, die hem van uwe dochter heeft aangenomen, heeft de fabriek van M. Trafford al reeds eene week verlaten.

– Kom binnen, als het u belieft.

Warner opende de groote deur en Sibilla trad binnen.

– Is uw vrouw ziek? vraagde zij.

– Zeer ziek, antwoordde de vrouw van Warner. Ons meisje heeft ons stil verlaten, en van haren arbeid leefden wij allen; want Philippus is niet zoo als Walter Gerard, begrijpt ge, hij wint geen twee pond sterling per week zoo als hij, hoewel ik niet begrijp waarom niet...."

– Zijt gij de dochter van Gerard?

– Ja, zeide Sibilla.

– O! hoe van pas komt gij. Dat doet mij nog aan vroegere tij-

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 11. Januarij. De armoede hier ter stede neemt verbazend toe, de regering heeft het noodig geoordeeld, de policie–agenten verkleed de straten te doen surveilleren om het groot getal bedelenden op te nemen.

— In Amersfoort is een der brievenbestellers van het postkantoor gevangen genomen. Het gerucht wil, dat de oorzaak hiervan zoude zijn, misbruik van vertrouwen.

— Als eene zeldzaamheid wordt uit Exla, van den 9. dezer gemeld, dat op den vorigen dag zekere *A. Lommers*, een grijsaard van 94 jaren, een togtje op schaatsen heeft gedaan van af de klapbrug, liggende over de Wijk naar het veen van Midwolda, tot aan de zoogenaamde Kloostertil, zijnde een afstand van pl. mijn. 1½ uur heen en terug; hij is in goeden welstand weder huiswaarts gekeerd.

GEMENGDE BERIGTEN.

Een Pool die op Leopold der Belgen heeft willen schieten, is gevangen genomen; natuurlyk is hy gek verklaard; 't is raar dat in alle landen alle snaken die zoo iets ondernemen gek zyn. — Te Huy (Belgie) heeft een voornaam persoon der stad eene pistool op zyne vrouw losgebrand en zich vervolgens om het leven gebragt. — Men mompelt te 's Hage van twee echtscheidingen. — Woorden wekken, maar voorbeelden trekken. In de hoogere kringen heeft allerwege zooveel schandaal plaats, dat men zich moet verwonderen dat het volk, hetwelk men zulke schandelyke voorbeelden geeft, nog zoo braaf en deugdzaam is. — Uit alle oorden ontvangt men berigten van ziekte en ongesteldheid onder 't vee en de vorsten. — Het vonnis van Govert Verploegh is door het Pr. H van Z. Holland bevestigd. Govert heeft cassatie doen aanteekenen — Men hoort niets dan van diners, soirées, bals, brasseryen, slemperyen enz. enz. in de paleizen, en van wanhoop, vertwyfeling en hongersnood in de hutten en de woningen der armen en mingegoede burgers. — Het oostenryksch legerkorps in Italie bedraagt thans 75,000 man; in gewone tyden slechts 30,000. — De ontwerpen van wet, betrekkelyk de in de grondwet te brengen veranderingen, zyn naar den Raad van State verzonden. — De sterfte te Amst. blyft buitengewoon groot, in de laatste week 300, grooter nog te Leeuwarden, 60. — Te Cherbourg heeft een paarden oproer plaats gehad; een hengst beet een heer in zyn paletot en ging met hem door. (Amst. C.) — Te Mentz is een jood opgegraven, gezeten in een yzeren kooi, die aldaar in de barbaarsche middeleeuwen levend was bedolven.

INGEZONDEN STUKKEN.

Mynheer de Redacteur!

In uw blad van Woensdag den 12. dezer vind ik een artikel getiteld: *Posterijen*, waarvan ik de strekking niet alleen volkomen beaam, maar wil zelf bij het schrijven van den « Vriend van billijkheid" nog opmerken:

Dat ik volstrekt niet kan inzien, waarom de brieven, zoo zij al *door het onverklaarbaar oponthoud te Middelburg* niet vroeger dan ½8 of 8 ure des avonds hier *kunnen* aankomen, dan nog *dien eigen avond niet zouden kunnen worden bezorgd.*

Immers komt het mij voor, dat er vooral des zomers tusschen 8 en 10 ure genoegzame tijdsruimte is voor de bezorging van het gewis niet buitengewoon groot aantal brieven in eene stad als Vlissingen, die zich ongelukkigerwijze op op geenen buitengewoon levendigen handel en daaruit voortvloeijende belangrijke correspondentie beroemen mag.

Wel is waar, dat bij deze en gene handeldrijvende en andere ingezetenen, die van tijd tot tijd belang kunnen hebben bij eene meer spoedige bezorging hunner brieven, dezelve nog den eigen avond, *doch tegen betaling van eene jaarlijksche belasting onder den naam van* « DROIT DE BOITE" bezorgd worden, en deze dus het voorregt hebben van, des noodig, nog met de op den volgenden morgen ten ½7 ure vertrekkende post te kunnen antwoorden en alzoo 24 uren winnen op hen die de brieven eerst na 8 ure des morgens bekomen; — doch ik vraag: is deze extra belasting, of wat men het noemen moge, billijk, wanneer men namelijk aanneemt, 't geen ik voor moeijelijk te wederleggen houde, dat *alle* de brieven nog des avonds *kunnen* bezorgd worden? of wat nog meer zegt: Waarom moeten zij die het zoogenaamde « *droit de boite*" boven en behalve de gewis niet zeer matige brievenporto's hier te lande, niet kunnen of misschien niet willen betalen, van de gelegenheid verstoken worden om kennis te bekomen van den inhoud van dezen of genen soms allerbelangrijksten brief, die nu meestal 12 volle uren en meer op het postkantoor blijft liggen, en voor de misschien vereischt wordende beantwoording waarvan, in sommige gevallen, een allerbelangrijkst tijdsverloop van 24 uren kan verloren gaan?

Wenschelijk ware het alzoo dat het bedoelde *buitengewone oponthoud te Middelburg* geen plaats vond. Immers dan kan de post hier ten 6 ure aankomen (buitengewone omstandigheden van weêr en wind of ijsgang uitgezonderd), en dan zou er natuurlijkerwijze *in 't geheel wel geene kwestie kunnen bestaan* of alle de brieven nog *den eigen avond* konden bezorgd worden.

En zouden voor hen, die, ten gevolge hunner Hollandsche brieven, met de Belgische post wenschten te schrijven, buitendien nog dit voordeel in gelegen zijn, dat zulks zou kunnen geschieden met de brievenmaal voor Belgie van den eigen avond, welke, zoo ik meen, uiterlijk gesloten wordt om ½9 ure.

Ook te dezen aanzien zou ik bescheidenlijk vermeenen, dat eenige meerdere tijdsruimte, b. v. tot 10 ure des avonds, zou behooren te worden verleend, aangezien de *Belgische brievenmaal*, naar gelang van wind of getij, eerst gedurende den nacht of wel in den vroegen morgen naar Breskens wordt overgevoerd, en in geen geval vroeger dan 11 ure des voormiddags, dus p. m. 14 of 16 uren nadat de bus *hier* geligt wordt, van Breskens (zegge anderhalf uur afstands van Vlissingen, wel is waar met de Schelde tusschen beide), vertrekt.

Door de opneming van deze letteren in een volgend blad, zal UEd. verpligten

Een bestendigen lezer der
Vlissingsche Courant.

MENGELINGEN.

Het onderstaande dichtstuk nemen wij over uit No. 1 van den *Volksbode*, een nieuw oppositie blad, hetwelk te 's Hage bij en onder directie van den heer A. H. VAN GORCUM wordt uitgegeven. Men zal zich herinneren dat de heer VAN GORCUM een der schrijvers is, welke, ter zake van het monster-proces, dertien maanden onschuldig gevangen heeft gezeten en daarna met den heer E. MEETER naar Antwerpen is vertrokken. Zijne terugkomst in het vaderland wordt in het prospectus slechts gedeeltelijk opgehelderd, doch het schijnt dat de regering ten zijnen aanzien hare beloften niet gehouden heeft.

Des Grijsaards klagt.

Men deed voorheen den blijden feestzang hooren:
« Voor 't vaderland, de vrijheid en den vorst!.."
Maar in deez' tijd zingt men niet als te voren,
Dat jubellied rijst niet meer uit de borst.
Der natie stem blijft wel de vrijheid loven,
Maar ach! die klank gaat stilkens slechts daarheen,
Zij moet den gloed, die in heur brandt verdooven,
Ofschoon zij zucht: voor 't vaderland alleên!

De grijsaard zegt met trotschheid tot zijn kindren,
Wat roem en eer steeds was Oud-Hollands deel;
Maar staart bedeesd of niemand hem komt hindren,
Of niemand is in 't woonvertrek te veel;
Of geen verraad schuilt in zijn eigen boezem,
Tuk op zijn bloed en lagchende om geween...
Dan heft hij 't hoofd fier als de lentebloesem,
En roept verrukt: voor 't vaderland alleên!

Hoort, kindren! hoort, hoe eertijds onze vadren,
Als natie groot, vrij volk door elk geëerd,
Vrijmoediglijk hun vorsten konden nadren,
Terwijl men nu den burger van hen weert!
Een klagt mogt toen *gereeden ingang vinden,*
Thans *sluit men 't oor voor tranen en gebeên...*
Oud-Holland kwijnt, het zag zijn roem verzwinden,
En 't smoort den kreet: voor 't vaderland alleên!

Dat zelfde land, dat tachtig bange jaren,
Met stouten moed den Spanjaard dorst weerstaan,
Blijft nu gedwee op 't ijzren dwangjuk staren,
En bidt daarbij de dwingelanden aan!!!
Dat zelfde land... God kan het mooglijk wezen!
Dat vrije land, vereerd door iedereen,
Het is verlaagd... verlaagd tot angstig vreezen...
Heer!... geef het moed!.. voor 't vaderland alleên!

Wat grooter heil was ooit een vorst gegeven,
Dan dat het volk hem ook als mensch waardeert,
Dan dat hij roept bij al zijn ijvrig streven:
— « Een vader is 't die liefdevol regeert?"
Oud-Hollands vorst, nog wordt gij hier gehuldigd,
Maar ga niet voort op 't pad door u betreen;
Want reeds zucht men, bij t' eerbied u verschuldigd,
Misnoegd, te onvreên: voor 't vaderland alleên!

o Denk, o denk, aan 't voorbeeld van uw vader,
Hij vraagde ons geld — wij bragten have en goed;
Hij riep ten strijd — wij tradên allen nader...
Wij bragten hem ons geld, ons goed, ons bloed.
En met dat al, wat gaf hij ons ten zegen?...
Hij nam ons goud en ging met alles heên!...,
De welvaart neeg, — 't werd armoede allerwegen
En 't volk riep luid: voor 't vaderland alleên!

Toen traadt gij op. Elk was u toegenegen,
En op u komst had men weêr hoop gebouwd;
De tijd vloog heên — de ster is neergezegen;
Geen hart dat meer zoo als voorheen vertrouwt.
o Lees dat woord, die waarheid in elks oogen,
En leen het oor aan aller zielebeên...
Het uur snelt aan — o vorst gij wordt bedrogen, —
Bekeer eer 't galmt: voor 't vaderland alleên!

Het Hollandsch hart admt liefde voor zijn Koning,
Zoo lang die vorst zich toont die liefde waard.
Maar is daarvoor slechts ondank de belooning,
Dan is die min ook ras in haat ontaard.
Reeds bruischt het bloed de fiere jeugd door de âren,
Reeds slaat men blij de broederhand ineên,
Reeds ruischt de kreet, de kreet van over jaren,
De vrijheidskreet: voor 't vaderland alleên!

Hoe ik ook sterf — mogt ik nog 't land aanschouwen,
Zoo als het was in mijner oudren tijd,
Toen 't feestlied klonk langs beemden en landouwen!
« Hoerah!.. Hoerah!.. Oud-Neêrland is bevrijd!.."
o Mogt ik nog aanschouwen hoe ge als braven,
De dwinglandij ootmoedig roeit uit een...
Op, kindren! Op!... Hier waren nimmer slaven!..
Hoerah! Hoerah! voor 't vaderland alleên!

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15. Januarij. Sedert den 13. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Anna Maria, H. Pros, St. Petersburg, rogge; l'Infatigalbe, H. Rickmers, Havannah, suiker en cigaren; Maria, J. M. Coordes, Riga; Mathilda, C. Thomson, Sonderberg, beide rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Anna Catharina, L. Madsen, Avontuur, Grafin von Wedel, C. Garrels, Fugiara, beide ballast.

---

den denken, want Walter Gérard was mijn vriend, alvorens ik in mijnen tegenwoordigen staat verkeerde.

- Mijn vader heeft het mij gezegd. Hij heeft mij gisteren avond laten weten dat ik u dezen morgen moest opzoeken. Eerst gisteren heeft hij uwen brief ontvangen.

- Henriette moest hem aan Carolina geven; die heeft denzelven dan verloren.

- Gij lijdt veel, zeide Sibilla, terwijl zij het bed naderde van de zieke. Geef mij uwe hand, zeide zij op eenen zachten toon. Zij gloeit sterk.

- En toch ben ik zoo koud; Warner heeft het venster niet willen toedoen, zoodat de regen naar binnen geslagen is.

- Ik weet dat gij nat zijt, zeide Warner tegen Sibilla, om zijne vrouw het verder spreken te beletten.

- Niet erg.... Gij hebt geen vuur. Ik heb u wat eten meegebragt, maar ongelukkig geen steenkolen.

- Wilde hij het maar beneden vragen, maar die man wil niets doen. Zij zouden het ons niet weigeren.

- Ik zal gaan, hernam Sibilla, maar ik moet eerst den bediende Harold laten binnen komen, die beneden staat. Harold! hier!

De kleine jongen begon hevig te schreeuwen toen hij eene groote pijthond van het echte oude ras bemerkte, zoodanig eenen, als men ze slechts meer aantreft in eenige oude kasteelen, en op eenige pachthoeven in de noordelijke graafschappen.

Sibilla maakte de mand los die aan zijn hals ging, en gaf het kleine kind een stuk suiker. Deszelfs blik was zacht; het knaapje zette groote oogen op, en glimlachte.

- Het lieve kind, zeide Sibilla, terwijl zij het in de armen nam en het kuste.

- Gij zijt nog schooner dan een engel, zeide de bewogen moeder.

Sibilla gaf alles over wat zij uit het klooster had medegebragt, en beval aan Warner om er zorg voor te dragen.

- Doe er nu mede naar uw welgevallen; ik zal beneden naar die menschen gaan. Harold! blijft hier!

De hond ging in een afgelegen hoek van de kamer liggen.

- Is dat de dochter van Gerard? zeide de vrouw van den wever.

- Wat het toch is om twee pond sterling per week te winnen; dan kan men zijne dochter eene goede opvoeding geven. Dat is wat anders als die onbeschaamde weggeloopster Henriette. Maar als men zooveel wint kan men doen wat men wil. Wat heeft zij gebragt? Is er thee bij? Laat eens zien, dat zou mij, dunkt mij, herstellen. Loop gaauw naar beneden en vraag hen om een ketel kokend water. Dat zal beter zijn dan al het vuur van de wereld... Amelia, ziet eens wat zij ons gezonden hebben... Eene mooije voorraad, hé! Zeg aan uwe zuster al wat er is. Gij zijt goede meisjes, gij zult niet doen, zoo als die ondankbare Henriette. Als gij geld zult verdienen, zult gij het aan uwe moeder geven, niet waar? voor haar en het kleine broertje.

- Ja moeder, zeide Amelia.

- En voor vader ook, zeide Maria, hij is altijd zoo goed voor ons, en ik kan mij niet begrijpen dat hij met al zijn werken zoo weinig verdient. Maar dat komt van de machines. De politie moest ze doen vernietigen; ieder zou er blijde om zijn.

Sibilla en Warner kwamen weder binnen. Het vuur ging branden, de thee werd ingeschonken en het ontbijt uitgedeeld. Eene ongekende tevredenheid bedekte eensklaps aller gelaat.

- Deze dronk thee schenkt mij het leven terug, zeide de vrouw. Amelia hebt gij thee? en gij Maria, nu ziet gij wat het is brave dochters te zijn, de goede God zal u nooit verlaten... De dag zal nog wel eens komen dat die Henriette aan alles op hare beurt gebrek zal hebben. Gij hebt ons eene groote dienst gedaan, zeide zij, zich tot Sibilla wendende, en uw vader verdient buitengewonen zegen aan u.

- Mijn vader heeft niet meer zegen dan anderen, hernam Sibilla, maar hij heeft geen behoefte; daarenboven, wie zal zich met de armen bemoeijen als de armen zelve? Ach niemand! Maar hij heeft u deze levensmiddelen niet gezonden, maar de kloostervoogden. Wat mijn vader aangaat, ik heb uwen man gezegd wat hij voor u doen kan. Het is weinig, maar zal u nuttig zijn. Indien het volk elkander helpt, kan de zegen van boven niet achter blijven.

- Neen de zegen des hemels zal u niet ontbreken, ik ben er zeker van, zeide Warner levendig bewogen.

Hierop volgde een oogenblik van stilte.

De toon en de manieren van Sibilla maakten indruk op de vrouw van den wever, en hielden haar korzelig humeur voor eenigen tijd binnen de palen. De kinderen baadden zich letterlijk in het genot van een maaltijd, die zoo onverwacht hen verrast had. Sibilla ging naar het venster om ze niet te hinderen en beschouwde het kleine gedeelte van de lucht dat slechts zigtbaar was. De wind blies hevig, en de regen sloeg tegen de glazen.

Toen het gure weder bedaard was, zeide het jonge meisje aan allen een hartelijk vaarwel, en ging de kamer uit, gevolgd van den getrouwen Harold.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBEN